

Moment med Hensyn til Valgprædikanter. Afveier man disse Udtalelser for og imod mod hinanden, saa kan jeg ikke negte, at det forekommer mig, at de Argumenter, som ere udtalte imod Valgprædikanter, ere aldeles overveiede. Vi maa vel huske paa, at i Slesvig — det er jo de Herrer bekendt, uden at jeg behøver at sige det — er der særegne Forhold tilstede i saa Henseende; der danne Partiforholdene sig paa en saadan Maade, at de ikke kunne stilles ved Siden af dem i Kongeriget. I de saakaldte blandede Distrikter vil det være aldeles afgjørende, om den Vedkommende hører til den ene eller anden politiske Retning, til den, der har Sympathi mod Syd, eller den, der har Sympathi mod Nord. — Hertil skal jeg indskrænke mig.

Skytte: Det var i Grunden ikke min Hensigt at udtale mig, men jeg er paa en Maade bleven tvungen dertil. Det er de Herrer bekendt, at jeg i flere Aar har deltaget i disse kirkelige Love og har haft megen Interesse for dem. Naar man nu ser mit Navn under Indstillingen, maa man forundre sig noget over, at jeg giver mit Navn til at standse Lovforslaget paa Halsveien. Dette er jeg maasse lidt Skyld i selv. Jeg havde nemlig givet de øvrige Udvalgsmedlemmer Haab om, at jeg efter en Konference med min den Gang syge Kollega muligvis kunde slutte mig til dem, og i denne Mellemtid blev der lovet os en Konference med den høitærede Minister; men denne Konference kom ikke i Stand. Jeg havde den Gang det Haab at komme til fuldstændig at udtale mig under Konferencen med den høitærede Minister; men da vi intet Møde fik, blev det mig ikke muligt. Da der imidlertid i den Motivering, som Indstillingen har faaet, er betegnet, at der var flere, som vare af en forskjellig Mening, saa kan jeg nu slutte mig til Indstillingen alligevel og fortryder ikke videre paa, at mit Navn staar derunder. Der er — hvad der jo er udtalt af den ærede Ordfører og ogsaa af den høitærede Minister — alligevel ingen Udsigt til at faae Lovforslaget fremmet, saa at jeg kan billige Indstillingen paa et enkelt Punkt nær, som den høitærede Minister har omtalt, nemlig med Hensyn til Grundlovens § 75. Skulle vi vente med Valg af Præster, indtil der bliver nedsat et Kirkeraad, saa vil jeg sige som den ærede Minister, saa komme vi vist til at vente mange Aar. Det er dette, jeg har overordentlig Meget imod; men da jeg nu en Gang har sagt, at jeg kan slutte mig til Indstillingen paa Grund af Motiveringen, saa skal jeg ikke have Videre imod det Sæle, men vil forbeholde mig at handle paa hvad Maade, jeg synes er rigtig og faar Lyft til.

Krieger: Saavel det høie Thing som den høitærede Minister vil vistnok finde det naturligt efter Sagens hele Stilling, at de forskjellige Med-

lemmer i Udvalget ikke have sølt sig synderlig opfordrede til — jeg kunde fristes til at sige — at lade deres Navne paradere ved en saadan Beretning om Sagens Gang under Udvalgsforhandlingen, som den her foreligger i den ærede Ordførers Betænkning. Men det ligger jo og med Nødvendighed i Sagens Natur, at netop saaledes, som Betænkningen er affattet, er der Ingen, der kan tro, at, hvad der fremstilles som udtalt af Nogle, skulde være billiget af Alle, og der er derfor vist Ingen, der har haft den sidste ærede Taler (Skytte) mistænkt for, at han hørte til de Medlemmer, der have troet ved denne Leilighed at burde minde om, at der var en Bestemmelse i Grundloven om Ordningen af Kirkens Forsætning, som ikke endnu var fyldestgjort. Jeg maa i det Sæle sige, at jeg havde troet, at hverken den høitærede Minister eller overhovedet Nogen, som er nærmere inde i Sagen, vilde have nogen Banstælighed ved, forsaavidt de ønskede det, at gjøre sig rede for, hvilke Medlemmer der hørte til de enkelte Fraktioner. Hvad navnlig den høitærede Minister angaar, da kan jeg sige ligesom den sidste ærede Taler (Skytte), at jeg havde ogsaa ventet en Konference med den høitærede Minister inden Betænkningens endelige Udfærdigelse, og der vilde Ministeren altsaa have haft fuld Leilighed til, hvis han havde nogen Interesse af nærmere at hende Anskuelserne hos de enkelte Steder, at faae denne Interesse fyldestgjort, forsaavidt det ikke allerede i følge hans store Kjendskab til Personerne i Forsamlingen fremgik af Betænkningen. Naar der ikke har fundet nogen saadan Konference Sted, da vil, hvis det i Øvrigt kan interessere Thinget, den ærede Ordfører og Ministeren bedst selv kunne forklare, hvorledes det gik til; jeg har ingen Del deri. Det første Punkt, som den høitærede Minister berørte, var Spørgsmaalet om, hvorvidt der ved en Sag af en Karakter som den i nærværende Lovforslag omhandlede Gjenstand, som utvivlsomt hører til Folketirkens indre Anliggender, var nogen Anledning til at erindre Grundlovens Bestemmelse om Ordningen af Kirkens Forsætning ved Lov. Jeg har anset det for at være min Pligt ved denne Leilighed ikke rent at glemme denne Bestemmelse. Det gjorde mig ondt, at den ærede Minister saa bestemt udtalte, at det var en Sag, som saa at sige skulde eller maatte udskydes i en aldeles uberegnelig Fremtid. Jeg haaber dog, at det i alt Fald er en Sag, hvor Ministeren har et aabent Øre for de forskjellige Betragtninger, som kunne og maa gjøre sig gjældende, og det var jo vel altsaa dog tænkeligt, at han efter nærmere Overveielse af Sagen maasse noget kunde lempe sine Anskuelser i saa Henseende. Jeg i det Mindste vedsender mig vedrørende den Opfattelse, at det vil være en stor Ulykke baade for Stat og Kirke, en stor Ulykke for det danske Folk, dersom Anskuelserne vedblive i en lang Mærtske at gaa i den Retning, som det gjerne kan være for Die-